

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4689/22
21.3.2024. године
Београд

У И М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ивана Илића и Татјане Обренчевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сања Ристивојевић, адвокат из Осечине, ул. Карађорђева бр. 73, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Радиша Матовић, адвокат из Ваљева, ул. Кнез Милоша бр. 2, ради утврђења права својине, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П. 54/22 од 19.05.2022. године, у седници одржаној дана 21.03.2024. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П. 54/22 од 19.05.2022. године у делу става првог изреке којим је утврђено да је тужилац власник катастарске парцеле ..., шума 5. класе, површине 0.38.43ха, уписана у ЛН. бр. ..., КО ..., са обимом удела 1/1, што је тужена као ћерка и једини законски наследник сада пок. ВВ, бив. Из ..., дужна да призна, трпи и дозволи да тужилац упише своје право својине на овој парцели.

УКИДА се пресуда Основног суда у Ваљеву П 54/22 од 19.05.2022. године у преосталом делу става првог којим је утврђено да тужена има право својине на катастарској парцели ..., пашњак 4. класе, површине 0.05.82ха и катастарској парцели ..., пашњак 4. класе, површине 0.20.49ха, обе уписане у ЛН.бр. ..., КО ... уз обавезу тужиоца да ово право призна и дозволи промену уписа у катаструау и одбацује тужба у овом делу као недозвољена.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у другом ставу изреке пресуде Основног суда у Ваљеву П. 54/22 од 19.05.2022. године тако што свака страна сноси своје трошкове поступка.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Основног суда у Ваљево П. 54/22 од 19.05.2022. године, ставом првим изреке, утврђено је да тужилац има право својине на катастарској парцели ..., шума 5. класе, површине 0.38.43ха, уписана у ЛН. ..., КО ..., са обимом удела 1/1, и да тужена има право својине на катастарској парцели ..., пашњак 4. класе, површине 0.05.82ха, и на катастарској парцели ..., пашњак 4. класе, површине 0.20.49ха, обе уписане у Л.Н. ..., КО ..., са обимом удела 1/1, што су тужилац и тужена, као ћерка и једини законски наследник сада пок. ВВ, бив из ..., једно другом дужни признати, трпети и дозволити да се тужилац упише право својине на катастарској парцели ..., КО ..., са обимом удела 1/1, а тужена право својине на катастарским парцеламаи ... и ..., КО ..., са обимом удела 1/1, код СКН Осечина. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 125.800,00 динара са затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење одлуке па до коначне исплате у року од 15 дана од пријема пресуде, под претњом принудног извршења.

Тужена је против наведене пресуде благовремено изјавила жалбу из свих разлога предвиђених чл. 373 ст. 1 ЗПП. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Апелациони суд је испитао пресуду у смислу чл. 386 ЗПП и оценио да је жалба тужене делимично основана.

Првостепени суд није учинио битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374 ст. 2 тач. 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које Апелациони суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности, а жалбом тужене се неосновано указује и на битну повреду из одредбе чл. 374 ст. 2 тач. 12 истог закона. Изрека пресуде је разумљива, непротивречи сама себи или разлозима, о битним чињеницама су наведени јасни и непротивречни разлози и о битним чињеницама не постоји противречност између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа и самих тих исправа, што значи да ожалбена пресуда нема недостатака због којих не би могла да се испита.

Према утврђеном чињеничном стању у служби за катастар непокретности КО ...катастарска парцела ... води се на ВВ, са правом својине и обимом удела 1/1, док се катастарске парцеле ... и ... воде на тужиоца АА са правом својине и обимом удела 1/1. Према решењу Основног суда у Ваљево О. 893/16 од 13.02.2018. године законски наследник иза ВВ је тужена и предмет његове заоставштине, између осталог, представља катастарска парцела ..., КО ... Током поступка, а на основу саслушања тужиоца као странке и предложених сведока, чији су искази прихваћени, утврђено је да тужилац катастарске парцеле ... и ..., КО ..., никада није користио, већ су исте користили деда, отац и брат тужене и да је те парцеле, које се налазе у засеку зв. "...", купио сада пок. ГГ (деда тужене) од сада пок. ДД још 1957. године. Такође из исказа тужиоца и сведока утврђено је да су тужиочев деда, отац и тужилац парцелу ..., КО ..., несметано користили од 1959. године, када је ту парцелу купио сада пок. ЂЂ (деда тужиоца) такође од продавца сада пок. ДД.

Према налазу и мишљењу, са изјашњењима вештака геометра Бојана Топличевића, идентификоване су предметне парцеле, утврђен је њихов положај, облик, приступност, као и фактичко стање, тако да је на катастарској парцели ..., КО ..., евидентирана шума 5. класе и као власник уписан ВВ, да се иста налази у потесу

званом "...” правилног је облика, букова шума и на читавој парцели су констатовани пањеви букових стабала разноврсне старости, посечених пре 15 – 20 година. Катастарске парцеле... и ..., КО ..., исто су евидентирани као пашњаци у власништву АА и налазе се у потесу званом "...”, неправилног су облика, међусобно раздвојене општинским некатегорисаним путем, који је чврсте подлоге, уподобљен, проходан и коришћен. На катастарској парцели ..., КО ..., преовладава млада багремова шума, која је подмладак, односно подраст сечене багрове шуме. На катастарској парцели ..., КО ..., доминира средњи и високи коров и парлог без видљивих шумских стабала, иста је веома запуштена и скоро непроходна.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно закључио да је мирном и савесном државином тужилац својину на катастарској парцели ..., КО ..., стекао одржајем на основу вршења фактичке власти у законом одређеном временском периоду, јер је у државини преко 60 година, те су испуњени услови које прописује одредба чл. 28 ст. 4 Закона о основама својинскоправних односа, за стицање права својине путем тзв. ванредног одржаја.

На овакав закључак првостепеног суда нису од утицаја жалбени наводи тужене да тужилац није доказао право на државину на предметној ствари јер не постоји пуноважан основ за стицање права својине. Ово са разлога што за ванредни одржај као оригинарни начин стицања права својине на непокретности није потребно да постоји законски основ за државину, већ је сагласно одредби чл. 28 ст. 4 Закона о основама својинскоправних односа потребно да постоји државина на непокретности у својини другог правног субјекта у временском периоду дужем од 20 година, као и одређени квалитет државине – да је државина савесна, односно да држалац није знао, нити је могао знати да није постао њен власник. Како је током првостепеног поступка несумњиво утврђено да су тужилац, а пре њега и његов отац и његов деда, од дана ступања у државину предметне непокретности 1957. године вршили својинска овлашћења у оправданом уверењу да су њени власници, у чему их нико није узнемиравао, то из наведеног јасно произлази да су у конкретном случају испуњени законом прописани услови за стицање права својине путем тзв. ванредног одржаја. Супротно наводима жалбе тужене у првостепеном поступку је несумњиво утврђено да је тужилац у непрекидној, мирној и савесној државини спорних непокретности преко 20 година, пошто се у време потребно за одржај према одредби чл. 30 ст. 2 Закона о основама својинско-правних односа урачунава и време за које су правни претходници тужиоца (деда и отац) држали непокретност као савесни држаоци.

Неосновани су и жалбени наводи којима се доводи у сумњу закључак о савесности државине тужиоца. Државина је савесна ако држалац не зна или не може знати да ствар коју држи није његова, с тим да се савесност државине претпоставља, како је то прописано одредбом чл. 72 ст. 2 Закона о основама својинскоправних односа. Наводи тужиоца, поткрепљени исказима сведока у списима предмета, да је спорну парцелу купио деда тужиоца 1957. године и да исту од тада користи са својом породицом и да их нико није узнемиравао, упућују на закључак да је тужилац оправдано веровао да наведену парцелу држи као своју, док тужена на којој је био терет обарања наведене законске претпоставке није указала на околности из којих би произишло супротно. Без утицаја су жалбени наводи да тужилац није могао бити савестан, јер је отац тужене уписан као власник катастарске парцеле ..., КО ... По оцени Апелационог суда, уколико би се савесност државине ценила само на основу чињенице

да ли су трећа лица, а не држалац, уписана у јавним књигама као власници непокретности, институт стицања права својине ванредним одржајем не би био могућ, јер се по природи ствари поступак за утврђење права својине по основу одржаја води како би се држаоцу ствари омогућио упис права својине на непокретности коју држи у свом поседу, а на којој је друго лице уписано као власник у јавним књигама, што и произлази из правила о ванредном одржају сходно чл. 28 ст. 4 Закона о основама својинскоправних односа. Савестан је онај држалац непокретности који оправдано верује да је њен власник, а чињеница да је сада пок. ВВ, отац тужене, уписан као власник катастарске парцеле ..., КО ..., у материјално правном смислу нема значај несавесности државине са становишта правила о одржају, док тужена у овом спору није оборила законску претпоставку о савесној државини правних претходника тужиоца и тужиоца.

Првостепени суд је правилном оценом свих изведених доказа, у смислу одредбе чл. 8 ЗПП, на поуздан начин утврдио да тужилац има право својине на ..., КО ..., па неосновано тужена у жалби оспорава оцену изведених доказа.

Тужба је недозвољена у делу у којем тужилац тражи да суд утврди право својине тужене на катастарским парцелама ... и ..., КО ... јер по одредби из чл. 194 ст.2 ЗПП укњижени власник непокретности нема правни интерес да тражи утврђење да је друго лице власник те непокретности, а нарочито кад тужени не оспорава укњижено право тужиоца и истовремено негира било какво своје право на истој непокретности, ако што је тужена учинилс изјавом на записник од 31.8.2020. године

Решење о трошковима поступка садржано у другом ставу пресуде преиначено је обзиром да су обе странке делимично успеле у спору, па је применом одредбе чл. 153 ст. 2 ЗПП оправдано да трошкове сносе свако своје.

Тужена према исходу спора нема право на трошкове другостепеног поступка.

Из наведених разлога, применом чл. 390, 387 ст. 1 тач. 4, 401 тач. 3 и 165 ст 2 ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић